

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Căpățînă Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Zatic Victor Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat r-nul Xxxxx s. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 16.01.2014-26.06.2015
2. instanța de apel: 14.07.2015-01.02.2016
18.07.2016-08.06.2017
3. instanța de recurs: 15.04.2016 - 14.06.2016
16.08.2017-25.10.2017

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 26 iunie 2015, Zatic Victor Xxxxx a fost achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, lui Zatic V., i s-a înaintat învinuirea pentru faptul, că la data de 26 noiembrie 2012, în jurul orei 22:30, aflându-se în apropierea vilelor din satul Bălăbănești, r-nul Criuleni, împreună și după o înțelegere prealabilă cu o altă persoană, intenționat, având scopul satisfacerii poftelor sexuale în formă perversă, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în automobilul de model „Land Rover”, cu n/î XXXXX, aplicând constrângerea psihică față de partea vătămată, Xxxxx, pentru a înfrânge rezistența fizică și pentru a face astfel posibil raportul sexual, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra din motiv că se afla

în automobil, iar afară erau mai multe persoane de care îi era frică, au întreținut cu Xxxxx un raport sexual în formă perversă, contrar voinței acesteia.

3. Sentința nominalizată a fost contestată de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii incriminate, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii să fie suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

În motivarea apelului declarat, procurorul a invocat faptul, că prima instanță nu a judecat cauza potrivit prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fără a da o apreciere obiectivă probelor administrate de acuzare, ignorând totalmente declarațiile părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2016, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței, fără modificări.

5. Pentru a motiva decizia adoptată, instanța de apel a menționat, că având în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probelor prezentate de părți în egală măsură, ca ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele. Totodată, conform prevederilor art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, declarațiile părții vătămate, a martorilor și ale inculpatului se consideră probe egale, legea nu stipulează că depozitiile date de partea vătămată au prioritate față de cele ale inculpatului.

Din analiza prevederilor legale menționate și în raport cu sentința contestată, instanța de apel a statuat că prima instanță a respectat această obligație și a apreciat în mod obiectiv atât declarațiile părții vătămate, a martorilor, cât și a inculpatului.

Mai mult ca atât, instanța de apel a concluzionat că pe parcursul procesului penal partea vătămată, Xxxxx, a avut o poziție oscilantă referitor la circumstanțele cauzei, și anume, asupra faptului dacă a întreținut sau nu un raport sexual cu inculpatul, Zatic V.

Astfel, în cadrul urmăririi penale, fiind audiată la 27 noiembrie 2012 a declarat că, cu Zatic V. a întreținut raport sexual contrar voinței sale în formă normală. La fel, partea vătămată a indicat, că atât primul act sexual, cât și al doilea au fost întreținute benevol, nefiind forțată de nimeni, nu a fost constrânsă de nimeni (f.d. 10, vol. 1). Fiind audiată suplimentar, la 29 noiembrie 2012, partea vătămată a declarat că, cu Zatic Victor a întreținut un raport sexual contrar voinței sale în formă perversă,

motivând că din cauza loviturilor de la cap a uitat toate circumstanțele și și-a reamintit ce s-a întâmplat într-adevăr atunci când a fost examinată medical, fiind doar o declarație neconfirmată prin careva probe (f.d. 12, vol. 1). La 04 decembrie 2012, în cadrul efectuării confruntării între ea și Zatic V., fiind întrebată dacă confirmă declarațiile inculpatului, precum că ea nu a opus rezistență înainte de consumarea raportului sexual, a răspuns că nu ține minte. La fel, a declarat că Zatic V. nu a lovit-o nici nu a constrâns-o, pretenții față de inculpat nu are (f.d. 50, vol. 1). În cadrul ședinței în prima instanță partea vătămată, Xxxx, și-a modificat declarațiile, declarând categoric că, cu inculpatul Zatic V., la 26 noiembrie 2012, a întreținut contrar voinței sale un raport sexual în formă normală.

În ședința instanței de apel, partea vătămată a declarat că cu inculpatul, la 26 noiembrie 2012, a întreținut contrar voinței sale un raport sexual în formă normală și perversă.

Instanța de apel, contrar solicitării procurorului apelant, nu a putut da valoare probantă declarațiilor părții vătămate, de vreme ce partea vătămată a avut o poziție neconsecutivă și contradictorie referitor la acțiunile inculpatului Zatic V. și la faptul dacă a fost aplicată constrângerea fizică sau psihică pentru a întreține un raport sexual cu aceasta din urmă.

Astfel, instanța de apel a conchis, că prima instanță întemeiat a constatat că declarațiile contradictorii ale părții vătămate, dau temei suficient instanței de judecată de a avea dubii referitor la veridicitatea depozițiilor date de partea vătămată, în acest sens fiind relevantă norma art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală potrivit căreia: *„Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului”*.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul, care a solicitat casarea acesteia, și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea recursului declarat, au fost formulate următoarele argumente:

- instanțele de fond la baza hotărârilor de achitare pe capătul de acuzare prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal au pus la bază declarațiile inculpatului care a comunicat că raportul sexual a fost benevol, cu toate că partea vătămată a menționat, inclusiv și în ședința instanței de apel, că nu a fost de acord să întrețină un raport sexual, acesta fiind forțat;

- în conformitate cu normele dreptului internațional și de drept comparat în ceea ce privește reglementarea infracțiunii de viol, statele sunt obligate, în baza obligațiilor pozitive impuse prin art. 3 (interzicerea torturii) și art. 8 (Dreptul la respectarea vieții private și de familie) CEDO, să urmărească și să sancționeze de o manieră efectivă orice act sexual neconsimțit, chiar dacă victima nu a opus rezistență fizică;

- în cauza dată, din moment ce partea vătămată a indicat că raportul a fost forțat, fără consimțământul ei, mai mult ca atât s-a constatat că erau mai multe persoane, îi era frică și că a fost bătută, se constată că sunt întrunite toate elementele infracțiunii prevăzute la art. 172 Cod penal.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 14 iunie 2016, a fost admis recursul ordinar declarat, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2016, și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției instanța de recurs a menționat, că potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să îl admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, sau instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Prin urmare, din conținutul deciziei contestate, instanța de recurs, a verificat materialele cauzei, ajungând la concluzia că instanța de apel a denaturat conținutul procesului-verbal de confruntare între inculpat și partea vătămată din data de 04 decembrie 2014 (f.d. 50, vol. 1), indicând că: „La 04 decembrie 2012, în cadrul efectuării confruntării între ea și Zatic Victor Simon, fiind întrebată dacă confirmă declarațiile inculpatului, precum că ea nu a opus rezistență înainte de consumarea raportului sexual, a răspuns că nu ține minte. La fel, a declarat că Zatic Victor nu a lovit-o nici nu a constrâns-o, pretenții față de inculpat nu are” (f.d. 85, vol. 2), iar potrivit conținutului acestui proces-verbal de confruntare, partea vătămată afirmă expres, că nu a fost lovită de inculpat, dar din motiv că îi era frică a întreținut un raport sexual în formă perversă, menționând că erau mai multe persoane de gen masculin și se temea (f.d. 50, vol. 1, verso). Mai mult de atât, tot în cadrul aceleiași confruntări partea vătămată la

întrebarea dacă a avut posibilitatea să fugă din automobil, a răspuns că nu cunoștea dacă automobilul era deschis sau nu, dar afară nu a ieșit din motiv că ei erau mulți și îi era frică.

În acest context, instanța de recurs a menționat, că instanțele de fond au omis, la examinarea multilaterală a cauzei, să ia în considerație modalitățile acțiunii adiacente a componentei prevăzute la art. 172 Cod penal, și anume să stabilească prezența constrângerii psihice, așa precum a fost formulată învinuirea inculpatului.

Concluzionând asupra punctele de reper expuse mai sus, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel, unilateral a examinat probele administrate de acuzare.

Prin urmare, instanța de recurs a verificat argumentele expuse în textul recursului, în raport cu actele cauzei, a constatat, că judecând apelul, instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, admițând erori procedurale ce nu pot fi înlăturate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza în fond, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor legii procesual-penale. Încălcările enunțate au dus la concluzia asupra necesității de a casa decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată, în cadrul căreia urmează a fi apreciate toate probele în cumul, la justa lor valoare, și ținând cont de concluziile expuse în prezenta decizie, să adopte o hotărâre corectă și legală.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2017 a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Zatic Victor Xxxxx a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa de 5 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

10. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat, că verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, pe baza probelor administrate și cercetate de către prima instanță, suplimentar și de către instanța de apel, s-a ajuns la concluzia că apelul procurorului urmează a fi admis.

Astfel, instanța de apel a constatat, că Zatic V. la data de 26 noiembrie 2012, în jurul orei 22:30, aflându-se în apropierea vilelor din satul Bălăbănești, r-nul Criuleni, împreună și după o înțelegere prealabilă cu Begal G., intenționat, având scopul satisfacerii poftelor sexuale în formă perversă, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în automobilul de model „Land Rover”, cu n/î XXXXX, aplicând constrângerea psihică față de partea vătămată, Xxxxx, pentru a înfrânge rezistența

fizică și pentru a face astfel posibil raportul sexual, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra din motiv că se afla în automobil, iar afară erau mai multe persoane de care îi era frică, au întreținut cu Xxxxx un raport sexual în formă perversă, contrar voinței acesteia.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că acțiunile inculpatului se încadrează în prevederile art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal, *satisfacere poftei sexuale în formă perversă, adică săvârșirea raportului sexual în formă perversă prin constrângere psihică a persoanei și profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, săvârșit de două sau mai multe persoane.*

Totodată, instanța de apel a menționat, că vina inculpatului se demonstrează prin declarațiile părții vătămate care sunt pertinente, concludente, utile și veridice în coroborare cu celelalte probe, adică cu declarațiile martorilor Mihailov V. și Novic I. Mai mult, instanța de apel a stabilit, că de facto inculpatul recunoaște vina în comiterea infracțiunii incriminate, însă instanța a apreciat critic afirmațiile acestuia prin care indică că nu a comis fapta prejudiciabilă imputată, deoarece aceste mențiuni nu corespund adevărului și sunt date de către inculpat în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, or sunt combătute de celelalte probe analizate supra și apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de apel, analizând materialele cauzei penale a ajuns la concluzia, că la calificarea infracțiunilor prevăzute de art. 172 Cod penal, nu are importanță dacă starea de imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința poate avea caracter permanent sau provizoriu, imposibilitatea de a se apăra în cazul infracțiunii prevăzute de art. 172 Cod penal presupune incapacitatea fizică de a opune rezistență făptuitorului.

În continuare, instanța de apel a stabilit, că pentru existența infracțiunii incriminate potrivit probelor din dosar s-a constatat cu certitudine, că inculpatul prin acțiunile sale a săvârșit raportul sexual în formă perversă prin constrângere psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra.

11. Decizia este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Căpățînă I. în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2017 cu menținerea sentinței primei instanțe.

În motivarea recursului invocă:

- martorii nu au comunicat date ce ar confirma vinovăția inculpatului;
- prima instanță corect a stabilit, că declarațiile părții vătămate sunt contradictorii și nu confirmă vina inculpatului;

- probele administrate de către organul de urmărire penală nu confirmă vinovăția inculpatului.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece argumentele aduse în susținerea recursului nu și-au găsit confirmare, astfel nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Autorul critică decizia contestată, invocând temeiurile de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, semnalând totodată și pct. 8) al aceiași norme penale, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii sau acesta este expus neclar; acțiunile inculpatului nu au întrunit elementele infracțiunii, precum și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Instanța de recurs menționează, că art. 427 are aliniate și subpuncte, care concret stabilesc temeiurile pentru declararea recursului. Recurentul în recursul declarat în partea dispozitivă a indicat alin. (1) p. 6) al articolului menționat, adică instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Astfel, acest alineat conține 5 temeiuri care pot fi invocate în recurs, însă recurentul nu a concretizat care din aceste temeiuri le pune la baza cererii înaintate și prin ce se confirmă aceste temeiuri.

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, autorul recursului a indicat că, instanța de apel în decizia sa la mod general a redat acțiunile inculpatului, totodată eronat a admis apelul procurorului în sensul prevederilor art. 172 alin. (2) Cod penal, deoarece inculpatul pe tot parcursul cauzei penale nu a recunoscut vina, iar probele prezentate de către partea acuzării sunt contradictorii.

Așadar, Colegiul penal, analizând textul deciziei recurate constată că, instanța de apel în hotărârea sa, a analizat și verificat cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, întemeiat considerând că situația de fapt, împrejurările și încadrarea juridică a infracțiunii comise de către inculpat, au fost corect reținute de către instanța de apel, nefiind încălcate prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția. În asemenea circumstanțe, temeiul de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu este incident în prezenta cauză, iar cu privire la alegațiile recurentului invocate, precum că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția de condamnare adoptată în privința inculpatului și nu a dat răspuns întemeiat în condițiile legii asupra motivelor ce au stat la baza casării sentinței, instanța de recurs remarcă considerentele rezultate din jurisprudența constantă a Curții Europene, potrivit cărora motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, ce nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, precum și faptul posibilității preluării de către o curte de apel în principiu a motivelor primei instanțe în cazul în care această instanță și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările ce confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, așa cum s-a procedat, în cauza dată. Deci, investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a stabilit situația de fapt și corect a concluzionat, că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza infracțiunii imputate inculpatului, fiind săvârșite anume de către inculpatul, Zatic V.

Referitor la alegațiile recurentului, precum că declarațiile martorilor nu confirmă vinovăția inculpatului, instanța de recurs le va aprecia critic, deoarece din declarațiile martorului Mihailov V. reiese, că *"împreună cu paznicul au intrat în vagonul care se afla pe teritoriul viei pentru a discuta, iar ceilalți au rămas afară, peste aproximativ 20*

min. a ieșit afară și a observat că inculpatul și alte persoane au plecat iar partea vătămată a rămas”; Novic I. a declarat, că ”cât timp se aflau în vagon, cele trei persoane pe rând ieșeau afară cu Xxxxx. și reveneau peste aproximativ 10 min. cu ce scop plecau el nu cunoaște”. Mai mult, instanța de apel analizând declarațiile menționate supra, corect a conchis că vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, se confirmă integral prin probele scrise anexate la materialele cauzei penale, ce coroborează cu declarațiile părții vătămate și a martorilor audiați, cu raportul medico-legal nr. 374 din 28 noiembrie 2012 (f.d. 8 v. 1); procesul-verbal de confruntare din 04 decembrie 2012 efectuat între inculpat și partea vătămată (f.d. 50 v. 1). În asemenea circumstanțe instanța de recurs precizează, că instanța de apel just a reținut că în acțiunile inculpatului se regăsește atât latura obiectivă cât și cea subiectivă a infracțiunii imputate, acestea fiind descrise în decizia instanței de apel și menționate și la **pct. 10** al prezentei decizii.

Totodată, instanța de recurs reține că, autorul recursului invocă în prezenta speță temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Însă, din conținutul recursului declarat Colegiul atestă că, recurentul critică stabilirea vinovăției în săvârșirea infracțiunii imputate, deoarece în opinia sa probele administrate la caz nu confirmă vina și nu sunt suficiente pentru condamnarea sa. Deci, în astfel de împrejurări, instanța de recurs consideră că, de fapt autorul în recursul declarat semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma neîntrunirii elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului. Respectiv, este alogică invocarea temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) al aceleiași norme, precum că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, deoarece în asemenea abordare se subînțelege că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect. Totodată, din conținutul recursului nici nu se atestă o argumentare desfășurată a acestui temei pentru recurs, fiind doar indicat la temeiurile de drept.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii. Astfel, din textul recursului rezultă că, în viziunea recurentului probele administrate nu confirmă vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.

172 alin. (2) lit. c) Cod penal, astfel instanțele de judecată l-au condamnat pe baza presupunerilor.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost învinuit, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal, *satisfacere poftei sexuale în formă perversă, adică săvârșirea raportului sexual în formă perversă prin constrângere psihică a persoanei și profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, săvârșit de două sau mai multe persoane.*

În prezenta speță, instanța de recurs consideră că, instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, Zatic V., în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Dat fiind faptul, că în prezenta speță autorul recursului își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii – *latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii* prevăzute de art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal, Colegiul va purcede la analiza acestor elemente în prezenta speță în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Astfel, Colegiul reține, că din doctrina penală, latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. Făptuitorul este conștient că aplică acțiuni violente cu caracter sexual pentru a-și satisface pofta sexuală sau pentru a leza onoarea victimei.

Opozant alegațiilor invocate de către recurent, instanța de recurs reiterează concluziile instanței de apel prin care just s-a stabilit, că ipoteza unei constrângeri psihice, nu este obligatoriu ca victima să fi opus rezistență până în momentul în care aceasta a fost înfrântă, cerința legii este îndeplinită chiar dacă în contextul împrejurărilor concrete ale săvârșirii faptei victima a încetat să opună rezistență, dându-și seama că aceasta ar fi inutilă, de asemenea victima nu este datoare să încerce rezistența contra forței în orice caz și nici să o continue neavând altă cale, dacă din caracterul sau energia forței deduce că s-ar expune unui rău mai mare.

Rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sânt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal și în cele din urmă temeiul pentru recurs invocat și stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea.

În virtutea considerentelor expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs vreunei erori judiciare, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurent în recursul ordinar deferit spre examinare.

14. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Căpățînă Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Zatic Victor Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 22 noiembrie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie